

село и безгрижно си играеха тѣ! А колко много играчки имѣ бѣ дало морето: различни камъчета, охлювчета, миди, една стара, рждасала котва, продънена лодка, изхвърлена отъ вълнитѣ на брѣга, кжсчета рибарска мръжа и много други чудесни играчки, каквито въ нито единъ градски магазинъ за играчки не ще намѣришѣ.

Всѣки день тѣ си правѣха отъ влажния пѣсъкъ кифлички, симитчета и хлѣбчета. Печаха ги въ фурничкитѣ отъ пѣсъкъ. Правиха си кжщички и голѣми царски палати. А като се наиграеха, тичаха да гонятъ вълнитѣ, газиха водата, гуркаха се въ топлитѣ морски води.

Понѣкога играеха на кжщичка, гдето Анка винаги бѣше домакинята, а момченцата поредъ ставаха домакини и нейнѣ „мжжѣ“. Често се скарваха, та идваше и до бой — кой да стане днесъ „мжжѣ“.

— Жената е моя! Моя е и кжщата! — викаше Андрейчо, и стискаше юмруци. — Махай се отъ тука!

— Лжжешъ! Днесъ е мой редъ! Ти се махай! Сега азъ съмъ мжжътъ! — презъ сълзи, цѣль зачервенъ, викаше Филипчо.

Но Андрейчо бѣше по-силенъ и винаги спорътъ се решаваше не въ полза на синътъ на мелничаря:

Разсърденъ, той се разплакваше и отивайки си дома, викаше:

— Ти си лошъ, отвратителенъ! Нѣма вече да играя съ тебе!

А Анка ги помиряваше:

— Не плачи, Филипчо! Андрейчо, защо се карашъ за нищо? Хайде да раздѣлимъ кжщата на половина. Азъ ще съмъ домакиня и тукъ и тамъ. На двама ви жена ще бжда. Нали ще е хубаво?

И двамата борци се вслушваха въ кроткия ѝ гласъ и се помиряваха. Отново екваше брѣгътъ отъ пѣсни, радости и виковѣ. По цѣли дни безспирно играеха.

Така продължава тѣхниятъ животъ, докато пора-